

**"মৰমৰসন্তানসকল – বিচাৰসাগৰমন্ডনকৰাৰঅভ্যাসকৰা,
ৰাতিপুৱাএকান্তভাৱেবিচাৰসাগৰমন্ডনকৰাতেতিয়াঅনেকনতুননতুনপইণ্টবুদ্ধিলৈআহিব"**

প্ৰশ্ন: সন্তানসকলে নিজৰ অৱস্থা প্ৰথম শ্ৰেণীৰ কৰি তুলিব লাগে সেয়েহে কিকি কথাত সদায় ধ্যান থাকিব লাগে?

উত্তৰ: 1. এজন পিতাই তোমালোকক যি শুনাই সেয়াই শূনা, বাকী এই দুনীয়াৰ একোৱেই নুশুনিব। 2. সংগৰ পৰা সাৱধান হোৱা। যিয়ে ভালদৰে পঢ়ে, ধাৰণ কৰে তেওঁলোকৰ সংগ লোৱা তেতিয়া অৱস্থা প্ৰথম শ্ৰেণীৰ হৈ যাব। কিছুমান সন্তানৰ অৱস্থা দেখি বাবাৰ খেয়াল আহে যে নাটকত কিছু পৰিৱৰ্তন হৈ যাওক কিন্তু পুনৰ কয় – এয়াও ৰাজধানী স্থাপন হৈ আছে।

ওঁমশান্তি। এজনে বেহদৰ পিতা, বেহদৰ সন্তানসকলক বহি বুজাই বা পঢ়ায়। বাকী মানুহে যি কিবা পঢ়ে, শুনে সেয়া তোমালোকে একো শুনিব বা পঢ়িব নালাগে কিয়নো এয়াতো বুজি পাইছা – এয়া এজনে ঈশ্বৰৰে পঢ়া, যি তোমালোকে এতিয়া পঢ়ি আছে। তোমালোকে কেৱল ঈশ্বৰৰ পৰাহে পঢ়িব লাগে। পিতাই যি পঢ়াই, শিকায় – মোখিকভাৱে পঢ়িব লাগে। তেওঁলোকেতো অনেক প্ৰকাৰৰ কিতাপ লিখে, যিবোৰ গোটেই দুনীয়াই পঢ়ে। কিমান চেষ্টা কিতাপ পঢ়ে হ'বলা। কেৱল তোমালোক সন্তানসকলে কোৱা এজনৰ পৰা শূনা আৰু সেয়া আনকো শুনোৱা কিয়নো তেওঁৰ পৰা যি কিবা শুনিবা তাতেই কল্যাণ আছে। বাকী চেষ্টা কিতাপ আছে। নতুন নতুন ওলাই থাকে। তোমালোকে জানা নৈতিকতাতো এজন পিতাইহে শুনায়। বচ, তেওঁৰ পৰাহে শুনিব লাগে। পিতাইতো সন্তানসকলক বহুত কম বুজায়, তেওঁ তোমালোকক পুংখানুপুংখভাৱে বুজাই পুনৰ এটা কথালৈ আহি যায়। হয়তো মনমনাতৰ শব্দটো বাবাই শুদ্ধ কয় কিন্তু বাবাই এনেকৈ কোৱা নাই। পিতাইতো কয় – নিজকে আত্মা বুলি ভাবা, মোক পিতাক স্মৰণ কৰা আৰু সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান যি মই শূনাওঁ সেয়া ধাৰণ কৰা। এয়াও তোমালোকে জানা, আমি যি দেৱতা হওঁ সেয়া পাছত বুদ্ধি হৈ যায়। সন্তানসকলৰ মূলবতনও স্মৃতিত আছে পুনৰ নতুন দুনীয়াও স্মৃতিত আছে।

প্ৰথম হৈছে উচ্চতকৈও উচ্চ পিতা। পাছত নতুন দুনীয়া, য'ত এয়া লক্ষ্মী-নাৰায়ণ উচ্চতকৈও উচ্চ ৰাজত্ব কৰোতা। চিত্ৰতো নিশ্চয় লাগিব। সেয়ে বাকী চিহ্ন ৰৈ গ'ল। এয়া এটাই চিত্ৰ। ৰামৰো আছে কিন্তু ৰাম ৰাজ্যক স্বৰ্গ বুলি কোৱা নহয়। সেয়া হৈছে অৰ্ধ (semi)। এতিয়া উচ্চতকৈও উচ্চ পিতাই পঢ়াই আছে। ইয়াৰ বাবে কিতাপ আদিৰ কোনো প্ৰয়োজন নাই। এই কিতাপ আদি একোৱেই নচলে, যি পিছৰ জন্মত পঢ়িব পাৰিব। এই পঢ়া এই জন্মৰ বাবেহে। এয়া অমৰকথাও। নতুন দুনীয়াত নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হোৱাৰ শিক্ষাও পিতাই দিয়ে। সন্তানসকলে ৪৪ চক্ৰকো জানিছা। এয়া পঢ়াৰ সময়। বুদ্ধিত মন্ডন চলিব লাগে। তোমালোকে আনকো পঢ়াব লাগে। ৰাতিপুৱা উঠি বিচাৰ সাগৰ মন্ডন কৰিব লাগে। ৰাতিপুৱাহে বিচাৰ সাগৰ মন্ডন ভাল হয়। যিজন বুজাওঁতা হ'ব তেওঁৰহে মন্ডন হ'ব। টপিক, পইণ্ট আদি ওলায়। ভক্তিৰ কথা জন্ম-জন্মান্তৰ শুনিছা। এয়া জ্ঞান জন্ম-জন্মান্তৰ নুশুনা। এয়া এবাৰহে শুনায়, পাছত এই জ্ঞান তোমালোকেও পাহৰি যোৱা। ভক্তি মার্গত কিমান কিতাপ আছে। বিলাতৰ পৰাও আহে। এই সকলো শেষ হ'বলগীয়া। সত্যযুগত কোনো কিতাপ আদিৰ প্ৰয়োজন নাই। এই সকলো হৈছে কলিযুগৰ সামগ্ৰী। ইয়াতে যি কিবা দেখিছা – হস্পিতাল, জেইল, জৰ্জ আদি তাত একোৱেই নাথাকিব। সেই দুনীয়াই বেলেগ হ'ব। দুনীয়াতো এয়াই কিন্তু নতুন আৰু পুৰণিৰ মাজত পাৰ্থক্যতো হ'বই নহয় জানো। তাকে কোৱা হয় স্বৰ্গ। সেই দুনীয়াই পাছত নৰক হয়। মুখেৰে কয় – অমুক স্বৰ্গবাসী হ'ল। সল্ল্যাসীসকলৰ ক্ষেত্ৰত কোৱা হয় ব্ৰহ্মত লীন হ'ল, নিৰ্বাণ গ'ল। কিন্তু নিৰ্বাণ কোনেৰো নাযায়। তোমালোকে জানা এই বুদ্ধি মালা কেনেকৈ হৈছে? ৰুণ মালাও আছে। বিষ্ণুৰ ৰাজধানীৰ মালা তৈয়াৰ হয়। এতিয়া মালাৰ ৰহস্যও তোমালোক সন্তানসকলেহে জানিছা। পঢ়াত ক্ৰম নম্বৰ অনুসৰি মালাত গাঁথা হয়। প্ৰথমতে এয়া নিশ্চয়ৰ প্ৰয়োজন। এয়া ঈশ্বৰীয় পঢ়া। সেই সৰ্বোচ্চ পিতা সৰ্বোচ্চ শিক্ষকো হয়। তোমালোকৰ বুদ্ধিত যি জ্ঞান আছে সেয়া আনকো দিব লাগে। নিজৰ সমান কৰিব লাগে। বিচাৰ সাগৰ মন্ডন কৰিব লাগে। বাতৰি কাকতো ৰাতিপুৱা ওলায়। সেয়া সাধাৰণ কথা। এয়াতো এটা এটা কথা লাখ টকাৰ। কোনোৱে ভালদৰে বুজি পায়, কোনোৱে কম বুজি পায়। বুজা আৰু বুজোৱা অনুসৰি পাছত নতুন দুনীয়াত পদ পোৱা যায়। বিচাৰ সাগৰ মন্ডন কৰিবলৈ বহুত একান্তৰ প্ৰয়োজন। ৰামতীৰ্থৰ ক্ষেত্ৰতো কয় – যেতিয়া লিখিছিল শিষ্যসকলক কৈছিল দুই মাইল আঁতৰি যোৱা, নহ'লে প্ৰকল্পন আহিব।

এতিয়া তোমালোকে নিখুঁত হৈ আছে। গোটেই দুনীয়াৰ ক্ৰটিপূৰ্ণ বুদ্ধি। তোমালোকে এই পঢ়াৰ আধাৰত লক্ষ্মী-নাৰায়ণ

হোৱা। কিমান উচ্চ পঢ়া! কিন্তু ক্ৰম নম্বৰত বহুৱাব নোৱাৰি। পিছত বহুৱালে ফেল হৈ যাব, টোপনি আহিব, বাতাবৰণ নষ্ট কৰিব। এনেতো আইন কয় – ক্ৰম নম্বৰ অনুসৰি বহুওৱা উচিত। কিন্তু গুৰে জানে আৰু গুৰুৰ পাত্ৰই জানে যে গুৰু কিমান মিঠা (গুৰু জানে, গুৰুৰ গোষ্ঠীৰী জানে)? এয়া হৈছে বহুত উচ্চ জ্ঞান। তোমালোকৰ বেলেগ বেলেগ ক্লাছতো কৰিব নোৱাৰি। প্ৰকৃততে তোমালোকে ক্লাছত এনেকৈ বহিব লাগে যাতে এজনৰ অংগ আনজনৰ লগত নালাগে। মাইকত দুৰৰ পৰাও শব্দ শুনিব পাৰা। পিতাই কয় – এই দুনীয়াৰ তোমালোকে আৰু একো নুশুনিবা, নপঢ়িবা। তেওঁলোকৰ সংগও নল’বা। যিসকলে ভালদৰে পঢ়ে তেওঁলোকৰহে সংগ লোৱা উচিত। য’ত ভাল সেৱা হয়, যেনেকৈ মিউজিয়াম (সংগ্ৰহালয়) আদি আছে, সেয়ে তাত বহুত তীক্ষ্ণ আৰু যোগযুক্ত কন্যাৰ প্ৰয়োজন।

পিতাই এয়াও বুজাইছে – নাটক নিৰ্ধাৰণ হৈ আছে। কেতিয়াবা কেতিয়াবা বাবাই ভাৱে – নাটকৰ কিছু সলনি হৈ যাওক। কিন্তু সলনি হ’ব নোৱাৰে। এয়া পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত খেল হয়। সন্তানসকলৰ অৱস্থা দেখি খেয়াল আহে যে কিছু পৰিৱৰ্তন হৈ যাওক। কি স্বৰ্গলৈ এনেকৈ যাব? পুনৰ খেয়াল আহে – স্বৰ্গততো পূৰ্বা ৰাজধানীৰ প্ৰয়োজন। কোনোবা দাস-দাসী, চণ্ডাল আদিও হ’ব। নাটক অকণো পৰিৱৰ্তন হ’ব নোৱাৰে। ভগৱানৱাচ – এয়া নাটক নিৰ্ধাৰণ হৈ আছে, ইয়াক ময়ো সলনি কৰিব নোৱাৰো। ভগৱানৰ ওপৰতো কোনো নাই। মানুহে কৈ দিয়ে – ভগৱানে কি কৰিব নোৱাৰে! কিন্তু ভগৱানে নিজে কয় – মই একো কৰিব নোৱাৰো। এয়া পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত খেল। বিধিনি আহে, একো কৰিব নোৱাৰো। নাটকত নিৰ্ধাৰণ হৈ আছে, মই কি কৰিব পাৰো। বহুতো কন্যাই চিঞৰে – আমাক নাওঁঠ হোৱাৰ পৰা বচোৱা। এতিয়া পিতাই কি কৰিব? পিতাই কেবল কৈ দিয়ে – নাটকৰ নিয়তি। এয়াতো পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত নাটক। এনেকৈ নাভাবিবা ভগৱানৰ নিয়তি। ভগৱানৰ হাতত হ’লে তেতিয়া বুজিবা কোনোৱা অনন্য সন্তানে শৰীৰ এৰিলে, তেওঁকো বচাই ল’লেহেঁতেন। এনেকৈ বহুতৰে সংশয় আহি যায়। ভগৱানে পঢ়াই! যদি ভগৱানৰ সন্তান হয় তেনেহ’লে কি ভগৱানেও নিজৰ সন্তানক ৰক্ষা কৰিব নোৱাৰে! বহুত অভিযোগ কৰে। মানুহে কয় – এনে সাধুসকলেতো কাৰোবাৰ প্ৰাণকো ৰক্ষা কৰিব পাৰে, প্ৰাণ পুনৰ আহি যায়। চিতাৰ পৰাও উঠি যায়। পুনৰ কয় – ঈশ্বৰে উভতাই দিলে, কালে লৈ গ’ল, তেওঁৰ ওপৰত প্ৰভুৱে দয়া কৰিলে। পিতাই বুজায় – যি নাটকত নিৰ্ধাৰণ হৈ আছে সেয়াই হয়। পিতামো একো কৰিব নোৱাৰে। ইয়াকে কোৱা হয় নাটকৰ নিয়তি। নাটকৰ শব্দ তোমালোকে জানা। তেওঁলোকে কয় – যি হ’বলগীয়া আছিল হ’ল, চিন্তা কিহৰ। তোমালোকক নিশ্চিন্ত কৰি ৰাখে। ছেকেণ্ডে ছেকেণ্ডে যি কিবা হয় নাটক বুলিয়ে ভাবা। আত্মাই শৰীৰ এৰি গৈ আন ভূমিকা ল’লে। অনাদি ভূমিকাক তোমালোকে কেনেকৈ আউল লগাব পাৰিবা। হয়তো কেতিয়াবা অলপ কেঁচা অৱস্থা হয়, অলপ কিবা বিচাৰ আহি যায়। কিন্তু নিয়তিয়ে একো কৰিব নোৱাৰে। মানুহে হয়তো কিবা-কিবি কয় কিন্তু আমাৰ বুদ্ধিত নাটকৰ ৰহস্য আছে। ভূমিকা ল’বই লাগিব। চিন্তাৰ কথা নহয়। যেতিয়ালৈ অৱস্থা কেঁচা হয় কম-বেছি টো আহে।

এই সময়ত তোমালোক সকলোৱে পঢ়ি আছে। তোমালোক সকলো হৈছা দেহধাৰী, মই এজনে বিদেহী। সকলো দেহধাৰীকে শিকাওঁ। পিতাই বুজায় – কোনোবা সময়ত তোমালোক সন্তানসকলক এই ব্ৰহ্মাইও বহি বুজায়। এয়া পিতাৰ ভূমিকা আৰু প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ ভূমিকাও আচৰিত। এই পিতাই বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰি তোমালোকক শুনাই আছে। কিমান আচৰিত জ্ঞান! কিমান বুদ্ধি চলাবলগীয়া হয়। বাবাৰ বিচাৰ সাগৰ মন্থন ৰাতিপুৱা চলে। তোমালোকেও এনেকুৱা হ’ব লাগে, যেনেকুৱা শিক্ষক। তথাপিও পাৰ্থক্য নিশ্চয় থাকে। শিক্ষকে ছাত্ৰসকলক কেতিয়াও 100 নম্বৰ নিদিয়ো। অলপ কম দিয়ে। তেওঁ হৈছে উচ্চতকৈও উচ্চ, আমি দেহধাৰী। সেয়েহে বাবাৰ নিচিনা 100 শতাংশ কেনেকৈ হ’ম? এয়া বহুত গোপন কথা। কোনোৱেতো শুনি ধাৰণ কৰে, আনন্দিত হয়। কোনোৱে কোনোৱে কয় – বাবাৰতো একে বাণীয়ে চলে, পুনৰাবৃত্তি হয়। এতিয়া কোনোবা নতুন নতুন সন্তান আহে তেতিয়া মই প্ৰথম পইন্ট ল’বলগীয়া হয়। আনক বুজাবলৈ কিছুমান নতুন পইন্টও ওলাই আহে। তথাপিও সন্তানসকলক পিতাই সহায় কৰিবলগীয়া হয়। আলোচনী উলিয়ায়। হয়তো কল্পৰ আগতেও এনেকৈ লিখিছিল। যদি বাতৰি কাকত উলিয়াই তাৰ ওপৰত বহুত ধ্যান দিবলগীয়া হয়। এনেকুৱা কোনো কথা নহওক যি পঢ়ি মানুহে নাৰাজ হৈ যায়। আলোচনীতো তোমালোকে পঢ়া। কিছু নৰম-গৰম কথা হ’ব, তেতিয়া কোৱা হয় এতিয়ালৈ সম্পূৰ্ণ হোৱা নাই। সম্পূৰ্ণ 16 কলা হ’বলৈ সময় লাগে। এতিয়াতো বহুত সেৱা কৰিব লাগিব। বহুত প্ৰজা তৈয়াৰ কৰিব লাগিব। পিতাই এয়াও বুজাইছে – অনেক প্ৰকাৰৰ নম্বৰ আছে। কোনোবা নিমিত্ত হয়, বহুত জ্ঞান ল’বলৈ প্ৰবন্ধ কৰে তেতিয়া তেওঁলোকে ফল পাই যায়। এতিয়াতো পূৰ্ণি দুনীয়া সমাপ্ত হ’ব। ইয়াত হৈছে অল্পকালৰ সুখ। বেমাৰ আদিতো সকলোৰে হয়। বাবা সকলো কথাৰ অনুভৱী হয়। দুনীয়াৰ কথাও বুজায়। বাবাই কৈছিল – বাতৰি কাকত বা আলোচনীত আচৰিত কথা লিখা যিয়ে বুজি পায় যে ব্ৰহ্মাকুমাৰীসকলে এয়া একেবাৰে ঠিক কথা লিখিছে। এই যুদ্ধ হুবহু 5 হাজাৰ বছৰ আগতে লাগিছিল। কেনেকৈ? এয়া আহি বুজা। তোমালোকৰ নামো হ’ব, মানুহে শুনি আনন্দিত হ’ব। বহুত ডাঙৰ কথা! কিন্তু যেতিয়া কাৰোবাৰ বুদ্ধিত বহিব। যি লিখা সেয়া পুনৰ বুজাবও লাগে। বুজাব নাজানা হ’বলা সেইবাবে পাছে

নিলিখাও। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰবাবেমুখ্যসাৰ:-*

(1) এজন পিতাই যি শুনায় বা পঢ়ায়, সেয়াহে শুনা বা পঢ়া। বাকী একোৱেই পঢ়া বা শুনাৰ দৰকাৰ নাই। সংগৰ পৰা বহুত সাৱধান হোৱা। ৰাতিপুৱা একান্তভাৱে বহি বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰা।

(2) ড্ৰামাৰ ভাবী (নাটকৰ হ'বলগীয়া ঘটনাৱলী) নিশ্চিতভাৱে বনোৱা হৈছে সেইবাবে সদায় নিচিন্ত হৈ থাকা। কোনো কথাত সংশয় নানিবা। মানুহে যিয়েই নকওক তোমালোকে ড্ৰামাৰ ওপৰত অটল হৈ থাকা।

বৰদান: 'হোলী' শব্দৰ অৰ্থস্বৰূপত স্থিৰ হৈ সঁচা 'হোলী' পালন কৰোঁতা তীব্ৰ পুৰুষাৰ্থী হোৱা
হোলী পালন কৰা অৰ্থাৎ যি কথা হৈ গ'ল, পাৰ হৈ গ'ল সেয়া একেবাৰে শেষ কৰিবলৈ প্ৰতিজ্ঞা কৰা। পাৰ হৈ যোৱা কথা এনেদৰে অনুভৱ হওক যেন বহুত পুৰণি কোনোবা জন্মৰ কথা। যেতিয়া এনেকুৱা স্থিতি হ'ব তেতিয়া পুৰুষাৰ্থৰ গতি তীব্ৰ হ'ব। নিজৰ বা আনৰ পাৰ হৈ যোৱা কথা চিন্তনলৈ নানিবা, চিত্ত নাৰাখিবা – এয়া হৈছে সঁচা 'হোলী' পালন কৰা অৰ্থাৎ দূঢ় ৰং লগোৱা।

স্লোগান: সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যতে ওঁৰে যি জনে প্ৰত্যক্ষভাৱে ভগৱানৰ পালনা, পঢ়া আৰু শ্ৰেষ্ঠ জীৱনৰ শ্ৰীমত লাভ কৰে।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!